

Az egész világ lángolni fog!

a
KÁOSZ
ÉRINTÉSE

Hades és Persephone 4.

finep
selection

SCARLETT ST. CLAIR

SCARLETT ST. CLAIR

a

**KÁOSZ
ÉRINTÉSE**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Írta: Scarlett St. Clair
A mű eredeti címe: A Touch of Chaos
Copyright © 2024 by Scarlett St. Clair
Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC.
www.sourcebooks.com
All rights reserved.

Fordította: Kádár Pál
A szöveget gondozta: Koós Patrícia

A művet eredetileg kiadta: Sourcebooks.

Cover and internal design © 2024 by Sourcebooks
Cover design by Regina Wamba/ReginaWamba.com
Cover images © dottedyeti/Adobe Stock, Victor/Adobe Stock,
kopikoo/Adobe Stock, kopikoo/ Adobe Stock,
nadezhda F/Shutterstock, Anna_blossom/Shutterstock

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2559-8295
ISBN 978 963 675 337 5

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2025-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Schmidt Zsuzsanna, Deák Dóri
Készült a Generál Nyomdában, Szegeden
Felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve
rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül
sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában
– akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást
és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Egyszer minden jó dolog véget ér

Figyelmeztetés

Ebben a regényben öngyilkosságra utaló és szexuális erőszakot ábrázoló
(nem egyértelmű beleegyezés és szexuális visszaélés)
jelenetek is szerepelnek.

Az öngyilkosságra utaló jelenetek a 22. (Theseus)
és a 27. (Theseus) fejezetekben találhatók.

A szexuális visszaélésre utaló jelenetek a 22. (Theseus)
és 27. (Theseus) fejezetekben találhatók.

A nem egyértelmű beleegyezést bemutató jelenet a
9. (Theseus) fejezetben található.

A jelenetek nem részletesen mutatják be ezeket az eseményeket,
de kérlek, hogy fokozott óvatossággal olvassátok őket,
vagy – a mentális egészségetek megőrzése érdekében
– ugorjátok át őket!

Ha téged vagy bármelyik ismerősödet öngyilkossággal kapcsolatos
gondolatok foglalkoztatnak, akkor hívd a 116-123 számon elérhető
lelki elsősegély hívószámot!

Országos Kríziskezelő és Információs Telefonszolgálat.

+36 80 20 55 20

NANE

– Nők a Nőkért Együtt az Erőszak Ellen Egyesület.

+36 80 50 51 01

Első rész

*„Még akkor se pihenne kezem meg az öldökölésben,
csak ha (...) mind megfizetek már.”*

– Homérosz: Odüsszeia
(Devecseri Gábor fordítása)

1. fejezet

Persephone

Persephone füle csengett, az Alvilág pedig vadul remegett a lába alatt.

Beleszédült Hecate szavaiba.

Ez annak a hangja, hogy Theseus szabadon engedte a titánokat.

Theseusszal, Poseidon fiával csupán egyszer találkozott – akkor is futólag –, mégis órák alatt darabokra szaggatta Persephone életét. Minden Sybil és Harmonia elrablásával kezdődött. És utána káoszba süllyedt. Zofie és Demeter halottak, a Sötétség Sisakját ellopták, Hades pedig eltűnt.

Persephone már abban sem volt biztos, hogy ez a megfelelő szó, de tény, hogy azóta nem látta az istent, hogy az Alexandria Toronyban megzabolázta a mágiájával. Még mindig kísértette a férfi tekintete, ahogyan rá nézett, amikor elment, de nem volt más választása. Hades nem engedte volna elmenni Theseusszal, ő viszont nem hagyhatta, hogy a férfit örök kárhozatra ítéljék egy be nem tartott ígélet miatt.

De valami nincs rendben, mert Hades azóta sem jött el érte, és most sincs itt, amikor darabokra szaggatják a birodalmát.

Újabb rengés rázza meg az Alvilágot, Persephone pedig a vele szemben álló Hecatéra pillantott. Az istennő sötét és komor tekintettel nézett vissza rá.

– Mennünk kell!

– Mennünk? – visszhangozta Persephone.

– Meg kell állítanunk a titánokat – felelte Hecate. – Már amennyire tudjuk.

Persephone csak bámult rá. A Boszorkányság istennője maga is titán volt. Talán ő fel tudja venni a harcot a régi istenekkel, de Persephone olümposzi anyját is épphogy csak le tudta győzni az imént.

– Hecate, én nem... – kezdte a fejét rázva, de Hecate a két kezébe vette az arcát.

– De igen – mondta, tekintete pedig egészen a lelkéig hatolt. – Muszáj!

Nincs más választásod.

Persephone azt is hallotta, amit Hecate nem mondott ki, és tudta, hogy az istennőnek igaza van. Most már nem csupán a birodalma megóvása a tét.

Hanem az egész világ megmentése.

Félrelökte a kétségeit, és egyre ádázabb eltökéltséggel készült arra, hogy bebizonyítsa, méltó a koronára és a címekre, amiket kapott.

– Ó, kedvesem! – engedte le Hecate mindkét kezét, és Persephone ujjai közé kulcsolta a sajátjait. – Nem az a kérdés, hogy méltó vagy-e rá.

Csupán ennyit mondott, majd hatalmas villanással életre kelt mágiája, és Asphodel mezőire teleportálta őket.

Bár Persephone a saját szemével látta, milyen pusztítást vittek véghez az olümposzi istenek, amikor Thebesnél megütközött velük, elképzelni sem tudta, hogy mit tehetnek a birodalmával, ezért most döbbenet bámulta a szeme elé táruló látványt.

Tartarus hegyei egykoron meredeken emelkedtek és süllyedtek, akár csak a haragos tenger tajtékai. Attól függetlenül, hogy Hades mire használta őket, és milyen borzalmakat rejtettek, gyönyörű látványt nyújtottak – sötét és csipkézett árnyként vetültek a homályos horizontra.

Most azonban szinte a földdel lettek egyenlővé, ahogy egy titán ráta-posott, az ég pedig elmérgesedett sebként nyílt ki a fenti világra.

Valami máris megszökött az Alvilágból.

Megremegett a föld, majd ugyanebben a pillanatban egy hatalmas kéz nyúlt fel Tartarus mélyéről, sziklákat köpve az ég felé. Egy titán feje emelkedett fel a föld alatti börtönből, és bömbölve üvöltött. Fülsiketítő hangjára úgy törtek meg a közeli ormok, mintha üvegből lettek volna.

Persephone visszaemlékezett arra, hogy Hades mit mondott a titánokról. Mivel nem haltak meg, csupán fogságba estek, minden erejük megmaradt.

– Iapetus – sziszegte Hecate. – Cronos fivére, a Halhatatlanság istene.
– Persephonéra nézett. – Majd én elintézem. Te gyógyítsd be az égen ejtett sebet!

Persephone bólintott, bár nem teljesen értette, hogy ez mit is jelent. Még sosem használta azt a mágiát, amelyre a Hadesszal kötött házassága révén formált jogot.

Hecate elteleportált, és Iapetus feje felett jelent meg. Hirtelen három lett belőle, bekerítette a Halhatatlanság istenét, a kezéből kitörő fekete lángok pedig tűzviharként vágódtak a titán felé. Iapetus dühös ordítása végigremegett a levegőn, amikor elérte Hecate mágiája.

Most, hogy Hecate elterelte a titán figyelmét, Persephone a benne rejlő sötétséghez nyúlt, ahhoz az erőhöz, ami akkor áramlott végig rajta, amikor az Elkeseredettség erdejében meglátta Hadest és Leucét. Az emlék nyers érzelmeket hozott a felszínre benne. Bár amit akkor látott, az nem a valóság volt, mégis igazi érzelmek rázták meg. Az akkor érzett fájdalom emlékéitől most kitört belőle a mágiája, és magához szólította a Felvilág gyökereit. Azok tekergőző kígyókként törték át a sötét eget, és egymásba fonódva befoltozták az égen tátongó sebet.

Némi megkönnyebbülés öntötte el Persephonét, ahogy visszafordult Hecate felé, aki még mindig Iapetusszal viaskodott. Most már Persephone is koncentrálni tudott arra, hogy visszakényszerítse a titánt föld alatti börtönébe, de ekkor valami keményen nekicsattant, és keresztülszállt a levegőn. Miután földet ért, egészen Asphodel legszélére gurult, ahol a mező egy völgyben végződött.

Persephone mély, szagatatott levegőt vett. Úgy érezte, mintha megfagyott volna a tüdeje a mellkasában. Amikor négykézlábra emelkedett,

egy szörnyeteggel találta szemben magát – három feje volt, az egyik oroszlán, a másik kecske, a harmadik kígyó volt.

Az oroszlán Persephone arcába üvöltött, és kivillantotta éles fogait. A kecske kítátotta a száját, és mérgező tűz áradt ki belőle, amely körül remegett a levegő. A kígyó villámgyorsan felé kapott, de nem volt elég közel hozzá, hogy belemélyessze a méregfogait.

Egy kiméra volt, egy veszélyes állatokból álló keverék, ami most kiszabadult Tartarusról.

– *Bassza meg!*

A lény újra lecsapott, Persephone pedig egy pillanatra elfelejtette, milyen közel van a völgy széléhez, és hátraugrott. Elesett, és gurulni kezdett a kemény, füves lejtőn.

Elteleportált, és a fenekén ért földet a völgy alján. Felnézett a kimérára, amely most fentről ordított rá. Aztán Persephone meglepődött, mert a háta mögött is üvöltés harsant. Amikor megpördült, egy újabb kimérát pillantott meg. Két másik pedig éppen akkor oldalgott az első mellé.

Persephone hátrálni kezdett, ekkor azonban egy árny suhant át a feje felett. Az egyik fenti kiméra leugrott a szikláról, és csatlakozott a másik háromhoz. Persephonénak alig maradt helye mozogni.

– Miért vagytok ennyien? – motyogta, és a tekintete ide-oda ugrált a lények között.

Ekkor hirtelen egy hatalmas gránátalma vágódott az egyik kiméra kecskefejének. A kecske oldalra kapta a fejét, és dühös ordítás közepette lángokat lehelt a mellé álló kimérára, amely szörnyű hangon felsikoltott, a földre zuhant, és hemperegni kezdett a dús fűben. De a lángok így is gyorsan terjedtek.

Újabb gránátalmák repültek közékük, és amikor a lények – az új támadóikat keresve – körbefordultak, Persephone észrevette, hogy a lelkek azok, akik nagy tömeget alkottak. Az első sorban nők és idősek álltak, kezükben kosárszám cipelték a gyümölcsöket. Yuri is ott volt közöttük, és bár Persephone szíve nagyot dobbant, amikor meglátta az övéit, öröme gyorsan rettegésbe fordult, amikor a kimérák megindultak feléjük.

Fogalma sem volt róla, mi történik a lelkekkel, ha a saját világuk lényei támadnak rájuk, de nem is akarta megtudni.

Ekkor azonban előlépett a második sor: felfegyverzett férfiak és nők. Ian vezette őket, és ahogy a kiméra egyre közelebb ért hozzájuk, parancsot kiáltott.

– A nyakukat támadjátok! – ordította. – A torkuk tűzből van, megolvasztja a fegyvereiteket, és megfulladnak tőlük.

Három kiméra indult meg a lelkek felé, egy azonban Persephone felé fordult. Az oroszlán a fogát vicsorgatta, a kecske szemében lángok izzotak. A kígyó támadásra készen nyújtogatta a fejét. Persephone hátrálni kezdett, mert a lény egyik lépést a másik után tette felé. Amint támadásra készen mindegyik fej kitátotta a száját, Persephone elteleportált. Azt tervezte, hogy előhívja mágiáját, és tuskés indák közé fogja a lényt, de amint megjelent a kiméra mögött, egy hatalmas valami támadt neki a szörnynek. Beletelt egy pillanatba, míg Persephone felfogta, hogy mi rohanta le a kimérát – egy háromfejű kutya.

De nem is egy akármilyen háromfejű kutya – Cerberus, Typhon és Orthrus volt az.

Persephone eddig még sosem látta őket így, egyesülve, de Hades mesélt már neki róla.

Cerberus egy szörnyeteg – magyarázta. Nem állat.

Cerberus néha egyként létezett, máskor három külön lényként, de most mintha háromszor akkora is lett volna. Persephone fölé magasodott, és a levegőbe dobta a kimérát. A lény jóval arrébb ért földet, és többé nem mozdult. Cerberus ekkor Persephone felé fordult, és izgatottan megborzongott.

– Cerberus...

Nem tudta befejezni, amit mondani akart, mert recsegő hang morajlott végig a hegyekkel szabdalt horizonton, ahol Hecate még mindig Iapetusszal küzdött. A titán be tudta fúrni mindkét hatalmas kezét az indák közé, amivel Persephone befoltozta az eget, most pedig egyetlen erőteljes rántással szétszaggatta. Sikolyok törtek fel a mezőn összegyűlt lelkek között, amikor hatalmas faszilánkok zápora zúdult az Alvilágra.

A lehulló indák alatt újabb hegyek porladtak el. Egy dühös és éles sivítés után hét kígyószzerű fej bukkant elő Tartarus omladozó romjai közül. Persephone ereiben megfagyott a vér, amikor felismerte Hydra alakját.

– Bassza meg!

Eddig sem nagyon volt ura a helyzetnek, de most még az a kis irányítás is kicsúszott a kezei közül.

– Te aztán benne vagy a slamasztikában, Sephy.

Hermes éppen akkor jelent meg mellette, amikor Persephone balra kapta a fejét. Az isten még mindig ugyanazt az aranypáncélzatot viselte, amiben az olümposziakkal megütközött. Persephone elveszítette szem elől a csatatéren, de ő volt az első isten, aki mellé állt Zeusszal szemben. Ő és Apollo.

Persephone ekkor érezte meg a borostyán ismerős, földes illatát. Amikor jobbra fordult, a Zene istenét pillantotta meg. Apollo nyugodtan, szinte már közönyösen pillantott rá, és apró mosolyra húzta a száját.

– Szia, Sephy.

Persephone visszamosolygott rá.

– Szia, Apollo.

– Ez gorombaság! – morogta Hermes. – Nekem nem is köszöntél.

– Szia, Hermes – pillantott vissza Persephone a másik istenre.

Hermes felhorkant.

– Ha szólni kell érte, akkor már nem is igazán számít.

Persephone elvigyorodott, és könnyecsekpek gördültek le az arcán, mert elöntötte a hála, amiért a két isten itt van.

– Na, ne sírj, Sephy – mondta Hermes. – Csak vicceltem.

– Nem a hülye vicced miatt sír – vetette oda Apollo.

– Ó, már ilyen jól ismered?

– Igaza van, Hermes – törölte meg gyorsan Persephone a szemét. – Csak... örülök, hogy itt vagytok.

Hermes vonásai kisimultak, de aztán mindhárman Tartarus felé fordultak, ahol Hydra épp elrugaskodott a sziklaoromról, amire felmászott. Az Elkecseregettség erdejében ért földet. A fák gyufaszálaként roppantak el hatalmas teste alatt. A lény fejei kivágódtak, a mérge

szétfröccsent. Halálos eső zúdult az Alvilágra, amely mindent felégett és elszenesített, amihez csak hozzáért, beleértve egy kimérát is, aminek borzalmas vonyítása végigzengett a levegőn, ahogy a méreg halálra égette.

Ugyanebben a pillanatban Iapetus feljebb mászott föld alatti börtönéből. Immár az egész feje és mindkét széles válla is kilátszott. Keskeny arcában mélyen ülő, dühös szempár izzott, mintha csak lángokból állt volna az írisze. Gonosznak és kegyetlennek tűnt, és bár Persephone pontosan erre számított egy olyan titántól, aki századok óta raboskodott a föld alatt, nem ugyanazt jelentette elképzelni a haragját, és szembeállni vele.

Persephone megérezte maga felett Hecate ősi mágiáját. Az istennő erejét mintha az egész Alvilág táplálta volna. Persephone karján égnek álltak a szőrszálak, és kiszáradt a nyelve. Aztán a Boszorkányság istennője egy hatalmas robbanással szabadjára engedte a mágiáját. Iapetus meghajolt az ereje alatt, feje nekivágódott a hegyeknek. De Persephone tudta, hogy még ez is kevés.

– Vissza kell űznünk őket Tartarusra! – kiáltotta Persephone.

– Majd mi elintézzük! – felelte Hermes. – Ti foglalkozzatok azzal a lyukkal az égen!

Minden bizonnyal megérezték Persephone kételyeit, mert Apollo is odafordult hozzá.

– Menni fog, Seph. Te vagy az Alvilág Királynője.

– Az egyetlen – tette hozzá Hermes. – Legalábbis akiről tudunk.

Persephone és Apollo is rámeredt.

– Csak *vicceltem!* – tárta szét a karját Hermes.

Apollo felsóhajtott, majd tett pár lépést előre. Kezében megjelent az íja, hátán formát öltött a tegez.

– Gyerünk, Hermes!

A Fortély istene is előrelépett, majd visszafordult Persephone felé.

– Ha ez segít – mondta –, rajtad kívül nincs más.

Persephone tudta, mire gondol. Nincs más, aki vissza tudná kényszeríteni börtönükbe a titánokat. Nincs más, aki be tudná foltozni az eget.

Ezek a hatalmak és erők csak az Alvilág királyát és királynőjét illetik meg.

Vagy Hades, vagy ő. Hades pedig nem volt ott.

A hiányába belefájdult a mellkasa, bár pontosan tudta, hogy nincsen most ideje azon rágódni, mi történhetett vele azóta, hogy utoljára látta. Először ezzel a helyzettel kell megbirkóznia, és minél hamarabb helyreállítja a rendet az Alvilágban, annál hamarabb tudja megkeresni a férjét.

Hermes mögött kitárult a szárnya, a levegőbe emelkedett, és szélesen átszelte a birodalmat, hogy megütközzön Hydrával. Apollo szorosan követte.

Persephone az asphodeli mezők szélére teleportált. Végignézett a károszba süllyedő Alvilágon. Sokszor kellett már szembenéznie a hibái következményével, de ennyire még sosem rendítették meg a látottak. Tartarus hegyei törmelékkupaccá lettek, Hades csodálatos mágiáján fekete, füstölgő foltokat égetett a Hydra mérge, a levegőben égett hús büze terjengett, és mindennek a tetejébe a lelkek még mindig a kimérákkal harcoltak. Hermes az aranykardjával támadta a Hydrát, Apollo pedig vakító villámokkal égette ki a sebeket, így megakadályozva, hogy a fejek visszanojjenek. Iapetus újra és újra megrázta az Alvilágot, ahogy Hecate mágiája alatt küzdött.

Persephone mély levegőt vett, és lehunyta a szemét. Ebben a pillanatban elcsendesedett körülötte a világ. Haragját, fájdalmát és aggodalmát leszámítva semmi sem szivárgott be az elméjébe, ezek az érzelmek azonban szinte megsüketítették, ahogy végigzubogtak az erein. Segítségükkel a mágiájának sötétebb részeihez nyúlt. Azokhoz a részekhez, amelyek sajogtak, amelyek tomboltak, amelyek már nem hittek benne, hogy a világ teljes egészében jó.

A feleségem és királynőm vagy.

Hades hangja visszhangot vetett a fejében. Végigbizsergett a gerincén, és körbeölelte a szívét. Hangja könnycseppeket csalt a szemébe, és kipréselte a levegőt a tüdejéből.

Te vagy bennem minden jó. És én vagyok benned minden rossz.

Persephone lenyelte a torkában növekvő gombócot. Korábban talán gúzsba kötötték volna ezek a szavak, de azóta megértette, milyen hatalmat jelent, ha félik az embert.

És ő azt akarta, hogy rettegjenek tőle.

Hol vagy? – kérdezte, mert semmire sem vágyott jobban, mint hogy Hades mellette legyen, ahol a helye van. De minél tovább volt egyedül, annál jobban elsötétült az ereje.

Várom, hogy átkísérjelek a sötétségen, ha te átkísérsz a fénybe.

Persephone szíve mintha mázsás súlyként húzta volna a mellkasát.

– Szükségem van rád – suttogta.

Itt vagyok. Már egyek vagyunk. Használd ki úgy, ahogy az élvezeteidre. Erő van ebben a fájdalomban.

És igen, ott volt *a fájdalom*.

Persephone testén végigsugárzott a csontig hatoló bánat, amelyet már annyira a részének érzett, hogy szinte meg is szokta. Nem is emlékezett rá, ki volt ő, mielőtt sebet mart szívébe a gyász tompa fájdalma.

Több vagy így, hogy elmentem – mondta Lexa.

Bár tudta, hogy igaza van, Persephone összeszorította a szemét legjobb barátjánője kegyetlen szavai miatt. Furcsa, hogy az élet veszteség formájában plántál belénk erőt, és ami még ennél is furcsább, hogy az ember, akinek ezt az erőt köszönheti, nincsen most vele, hogy szemtanúja legyen.

– *Ismerlek* – felelte Lexa. – *Nem kell látnom.*

Ekkor valami Persephonéba hasított. Olyan mély fájdalom volt, hogy nem bírta tovább, és amikor kinyitotta a szemét, látását kiélesítette szemének a ragyogása. Mágijája lángként borította be a testét, és engedelmesen várakozott. Egy pillanatra mintha megállt volna körülötte a világ, és olyan valóságosan érezte Hades jelenlétét, mintha mögé lépett volna, és szorosan átkarolta volna a derekát.

Tápláld! – parancsolta az isten, Persephone pedig felsikoltott, amikor a férfi forró lehelete a füléhez ért.

Gyötrelme élő és lélegző lénné vált, ahogy köré gyűlt mágijája. Elárasztotta az Alvilágot, és elsötétítette az eget. Árnyak lóttak ki a tenyeréből,

melyek aztán szilárd dárdákká változtak, és egy pillanat alatt felnyársalták a kimérákat meg a Hydrát. Éles sikolyok és fájdalmas ordítások hangzavara töltötte meg a levegőt, amely még inkább feltüzelt Persephonét, még mélyebbre nyúlt a sötétségébe, míg a föld remegni nem kezdett a Hydra alatt, és Tartarus hegyei cseppfolyóssá váltak. A sötét folyadékból fekete indák robbantak ki, majd rátekeredtek a Hydra hatalmas, karmokban végződő lábára és megmaradt fejére. Az indák aztán húzni kezdték a fekete tó mélye felé, pár pillanat múlva pedig elmerültek, sikolyai elhaltak.

Persephone mágiája sötét hullámokban magasodott Iapetus fölé. Hecate segített neki, az istennő mágiája beljebb taszította a titánt hegyi céljába, de Iapetus nem adta fel, kinyújtott karjával még mindig az égen tatóngó seb felé nyújtózott. Persephone sötétsége tovább növekedett, összeköcolta a haját, és elvakította, hogy aztán a titán nyitott szájába zúduljon. Iapetus dühöngve ordított, de aztán torkát megtöltötte a sötétség, elnémult, és egész testét beterítette Persephone mágiája, amely szilárdulni kezdett.

Pár pillanattal később Tartarus hegyei már obszidiánként csillogtak a sötét horizont előtt.

A legmagasabb oromról – amely Iapetus ég felé nyúló, immár kővé dermedt keze volt – továbbterjedt Persephone mágiája, és foltozni kezdte az eget. Amikor végzett, Persephone maga mellé ejtette a karját, mágiája pedig az egész testét megrázva visszahúzódott belé. Megremegett, de talpon maradt. Valami nedves araszolt az arcán, és amikor odanyúlt, látta, hogy vér.

Összeráncolta a homlokát.

– Elképesztő vagy, Sephy! – kiáltotta az előtte megjelenő Hermes. Az isten szorosan átölelte. Bár testének feszült kemény páncélja, Persephone örömmel fogadta az érintést.

Amikor Hermes elengedte, Persephone meglátta, hogy ott áll előtte Apollo, Hecate és a még mindig háromfejű Cerberus. A lény odalépett hozzá, és finoman meglökte a kezét. Mindhárom állkapcsából vérrel keveredett nyál csöpögött.

Persephone nem törődött vele, és mind a három fejét megsimogatta.

– Jó fiúk – mondta. – Nagyon jó fiúk vagytok.

Alattuk ujjongani kezdtek a lelkek a mezőn. Örömük máskor melegséggel töltötte volna el Persephone szívét, de most rettegés kerítette a hatalmába.

Vajon kitart a mágiája? Biztonságban lesznek a lelkek?

A horizontra pillantott, arra a furcsa toronyra, amely összekötötte Tartarust az éggel. Fogalma sem volt róla, hogyan alkotta meg, azt viszont tudta, hogy mi táplálta a mágiáját. Még mindig ott visszhangoztak benne az érzelmek.

– Tetszik – mondta Hermes. – Művészi. Nevezhetnénk úgy, hogy... *Iapetus büntetése*.

Persephone szemében inkább seb volt, métely Hades birodalmán. De talán az isten helyre tudja hozni, amikor hazatér.

Valami sűrű kezdte fojtogatni, és nem tudta lenyelni. Körbenézett a többiekén, és úgy mérte végig az arcukat, mintha egyiküknél ott lett volna a válasz kínzó kérdésére.

– Hol van Hades?

2. fejezet

Hades

A csuklóját égető érzésre riadt fel. A fejfájás majd kettéhasította a koponyáját, és szinte lehetetlenné tette, hogy kinyissa a szemét. Azért megpróbálta, és felnyögött, amikor a fájdalom üvegcserepekké törte a gondolatait. Képtelen volt összeszedni a darabokat, képtelen volt visszaemlékezni, hogyan került erre a helyre, úgyszólván inkább a testét gyötrő kínokra koncentrált – a fémre, ami sebes csuklójának eleven húsába vájt, a tenyerébe fúródó körmeire, melyeknek egymás helyett Persephone gyűrűjét kellett volna szorongatniuk.

A gyűrű.

Nincs meg.

Pánik robbant benne, olyan félelem, amelytől nekifeszült a béklyóinak, és amelytől végre képes volt kinyitni a szemét. Rájött, hogy egy apró, sötét cellában van. A mennyezetről lógott, teste még mindig abba a hálóból volt bugyolálva, ami térdre kényszerítette a minotaurusz labirintusában. Érezte, hogy nincs egyedül.

Nyugtalanul bámult bele a sötétségbe, tudta, hogy a helyiségben csak az ő mágija van jelen, valahogy mégis idegennek tűnt az erő. Valószínűleg azért, mert bár megpróbálta, képtelen volt megidézni.

– Tudom, hogy itt vagy – mondta Hades. Nyelve mintha megduzzadt volna a szájában.

A következő pillanatban Theseus lépett ki a sötétségből. Levette a fejéről a Sötétség Sisakját, és mint egy kisbabát, vigyorgva a karjába fektette.

– Theseus – mordult fel Hades, de még saját magának is erőtlennek tűnt a hangja. Annyira fáradt volt, és annyi fájdalom tombolt benne, hogy nem tudott olyan hangon megszólalni, ahogy szeretett volna. Legszívesebben tombolt volna.

– Reméltem, hogy ennél drámaibb belépőm lesz – mondta a félisten, és tengerké szeme felizzott. Hades gyűlölte ezt a szempárt. Akárcsak Poseidonét. – De mindig is ünneprontó voltál.

Rettegés szorította össze Hades mellkasát, bár igyekezett szemernyi félelmet sem mutatni. Gyűlölte, hogy Theseus jelenlétében minden érzésnek csak a fenyegető éle maradt, de tudnia kellett, hogyan került a sisak a félisten birtokába.

– Hogyan szerezted meg?

– A feleséged egyenesen odavezetett hozzá – felelte Theseus. – Mondtam, hogy csak kölcsönveszem.

Hadest rengeteg kérdés nyomasztotta, de a legfontosabbra koncentrált.

– Hol van Persephone?

– Meg kell vallanom, hogy nyomát veszítettem – sóhajtotta Theseus, mintha nem is az a dolog lett volna a birtokában, amit Hades a legjobban szeretett a világon.

Hades előrelendült. Theseus nyaka köré akarta fonni az ujjait, és addig szorítani, amíg keze alatt elreccsennek benne a csontok, de a háló súlya a legkisebb mozdulatot is lehetetlenné tette. Mintha fojtogatta volna. Hades zihálva próbált levegőt venni.

Theseus felnevetett, Hades pedig rábámult, miközben a szeme könnybe lábadt az erőfeszítéstől. Sosem érezte még ennyire gyengének magát. Igazság szerint soha nem is *volt* még ennyire gyenge.

– Amikor utoljára láttam, éppen az anyjával harcolt az Alvilágban. Vajon melyikük győzött?

– Megöllek, Theseus! Erre megesküszöm.

– Nincs kétségem, hogy megpróbálok, bár jelenlegi helyzetemben ez némi nehézségbe fog ütközni.

Hades dühre felizzott, és szinte átégette a bőrét, de semmit sem tehetett. Sem moccanni, sem a mágiájához nyúlni nem tudott.

Ilyen lehet halandónak lenni.

Szörnyű érzés volt.

Theseus elvigyorodott, majd felemelte a sisakot, és tanulmányozni kezdte.

– Érdekes ez a fegyver – mondta. – Szinte gyerekjáték volt vele belépni Tartarusra.

– HENCEGNI AKARSZ, THESEUS? AKKOR ESSÜNK TÚL RAJTA!

– Nem hencegek. Szívességet teszek neked.

– Azzal, hogy betörsz a birodalmamba?

– Azzal, hogy a tudodra adom, hogy kiszabadítottam apádat Tartarusról.

– Apámat? – ismételte meg Hades, és ezúttal nem tudta leplezni a meglepettségét. Nem tudta megfogalmazni, hogy pontosan mit is érez, de mintha tompa kábaság kerítette volna hatalmába. Ha lett volna ereje megmozdulni, a szédelgős érzés akkor is megállította volna.

Apja, Cronos, az Idő istene ötezer évnyi rabság után először szabadon jár-kezel a Felvilágban. Cronos, aki a saját apjától is megirigyelte a hatalmat, és egy olyan sarlóval ölte meg őt, amely nemrégiben felbukkant a feketepiacon. Cronos, aki annyira félt a gyermekei lázadásától, hogy születésükkor egészben lenyelte őket.

Zeus szabadította ki őket abból a rettenetes és sötét börtönből, és mire kikerültek onnan, már teljesen felnőttek, és tele voltak gyűlölettel. Hades még most is fel tudta idézni, mit is érzett, ahogy a harag végigremegett a testén, ahogy a bosszúvágy beárnyékolta az elméjét, és minden gondolatát táplálni kezdte. Miután megdöntötték a titánok hatalmát, követték ezek az érzések, és beszivárogtak birodalmának és uralkodásának minden apró repedésébe.

Nem úgy érezte, mintha milleniumokkal ezelőtt történt volna.

– Azt nem tudom, hogy ki más szökött még meg vele együtt – mondta Theseus. – Bevallom, le kellett lépnem, de biztos vagyok benne, hogy az elkövetkező napokban megtudjuk.

– Te *félkegyelmű!* – lihegte Hades halkán. – Van fogalmad róla, mit tettél?

Nem arról volt szó, hogy Cronos átaludta volna az elmúlt ötezer évet. Minden idejét azzal töltötte Tartaruson, hogy a bosszúját tervezgette. Éppen úgy, ahogyan most Hades tette. Aggódott, hogy apja mihez fog kezdeni a szabadságával. Anyjára, Rheára gondolt.

Rheára, aki átverte Cronost. Egy sziklát nyeletett le vele, így mentette meg Zeust, hogy ő később meg tudja dönteni a hatalmát.

Elsőként Rheára fog zúdulni Cronos haragja. Hades biztos volt benne.

– Jaj már, Hades! – sóhajtotta Theseus. – Mindketten tudjuk, hogy nem hozok elhamarkodott döntéseket. Régóta tervezgettem már ezt.

– És pontosan mit is tervezgettél? Hogy kiszabadítod apámat Tartarusról, aki ettől úgy meghatódik, hogy csatlakozik az ügyedhez?

– Nem ringatom magam ilyen lázálmokba – mondta Theseus. – De éppen úgy felhasználom őt, mint ahogy, gondolom, ő is fel fog engem.

– Felhasználni téged? Mégis mit adhatnál te neki?

Theseus elvagyorodott. Nyugtalanító vigyor volt, főként azért, mert őszintének tűnt.

– Kezdetnek az is megteszi, hogy nálam vagy.

Hades egy pillanatig csak bámulta a félistent.

– És? Tálcán kínálsz majd fel neki áldozatként?

– Nos, igen. Cronosnak áldozatokra lesz szüksége, hogy visszanyerje az erejét és a hatalmát. Ki lenne megfelelőbb első áldozat, mint a lázadó fia?

– A te apád is lázadó volt. Őt is feláldozod?

– Ha alkalom nyílik rá.

Hadest nem lepte meg a félisten válasza. Magabiztossága abból a meggyőződésből táplálkozhatott, hogy Hades sosem fogja elhagyni ezt a cellát.

– És mi lesz, amikor majd mindketten úgy döntötök, hogy a másiknak meg kell halnia?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Akkor, gondolom, kapóra fog jönni, hogy az a végzetem, hogy megdöntsem az istenek hatalmát.

Hades tudta, hogy a félisten Ophiotaurusz prófeciájára gondolt, aki egy félig kígyó, félig bika lény volt. A halála biztosítja az istenek felett aratott győzelmet.

Theseus ölte meg a lényt, és nyilván azt gondolta, hogy ez azt jelenti, hogy ő fogja megdönteni az olümposziak hatalmát. A prófécia azonban nem tért ki arra, hogy ez hogyan fog megtörténni, vagy az istenek bukása egyáltalán kinek a győzelmét jelenti.

Arroganciája jelenti majd a vesztét, de Hades nem akart vitába szállni vele. Theseus is elnyeri majd a méltó büntetését a hübrisz vétsége miatt, csakúgy, mint eddig mindenki más.

– Még csak sebezhetetlen sem vagy. Szerinted mégis hogyan győzhetnél az istennel szemben?

Talán nem kellett volna ezt mondania, de azt akarta, hogy Theseus tudja, ismeri a legnagyobb gyengeségét – hogy az istennel ellentétben ő nem képes meggyógyítani magát. Dionysus is rájött erre, amikor csapdába esett Thrinacia szigetén. Hades mindennél jobban vágyott arra, hogy ő maga tesztelje le. És tudta, hogy egy nap így is lesz.

Árnyak sötétítették el Theseus vonásait, és olyan gonoszság lappangott a tekintetében, amit Hades korábban még nem látott. A félisten a földre dobta a sisakot, és előrántott egy tört. Hades alig látta villanni a pengét, mielőtt Theseus az oldalába vágta volna. Egy pillanatra görcsbe állt a tüdeje, és nem kapott levegőt.

Theseus félrebillentette a fejét, hogy Hades szemébe tudjon nézni.

– Talán elmesélheted, hogy milyen érzés – forgatta meg a pengét, mielőtt kihúzta Hades oldalából.

Hades összeszorította a fogait az éles kintől, amely elektromossággént futott végig rajta. Nem ordított fel, nem akarta, hogy a félisten tudja, mennyire fáj neki.

Theseus felemelte a véres kést. Hades ekkor látta meg, hogy az apja sarlóját tartja a kezében. Vagy legalábbis egy részét. Ívelt végét ugyanis Adonis holttestében találták meg a La Rose előtt. Ő volt Theseus